

In memoriam

Mark Ferguson

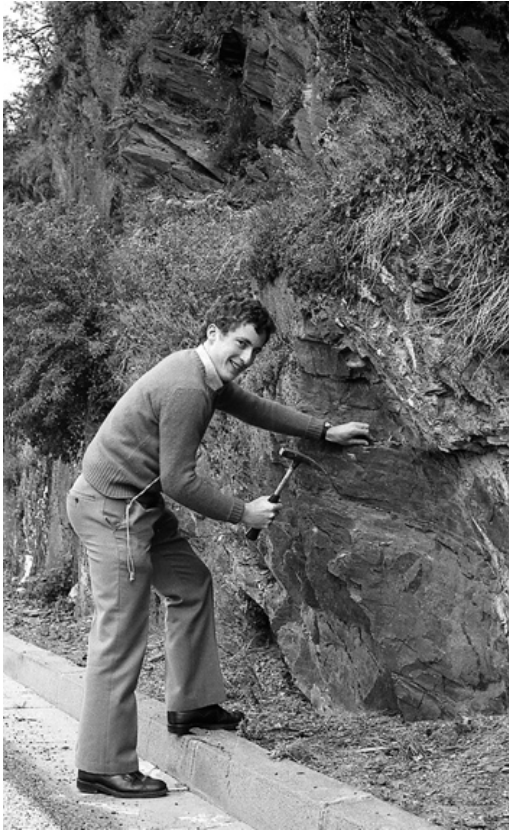
11 maart 1952 - 16 oktober 2021

Mark tijdens de LGV excursie in Noord Spanje, mei 2019

Mark kwam als zij-instromer uit 1972, na zijn diensttijd, in 1974 in het Leiden geologie jaar 1973. Hij was in 1972 net een paar maanden met geologie begonnen, toen hij werd opgeroepen voor de militaire dienst. Helaas kon hij dat niet meer uitstellen. Als commandant van een tank peloton in de Cavalerie heeft hij het maximale uit zijn diensttijd gehaald. Met tanks door de Veluwe crossen beviel hem uitstekend. Later heeft hij zijn kennis van dit gebied nuttig gebruikt om zogenaamde "droppings" te organiseren voor de Leidse Geologische Vereniging (LGV). Studenten werden in het midden van de nacht "gedropt" op de meest onmogelijke plekjes in de Veluwe zodat het uren duurde om de weg naar huis weer te vinden. Hij is nog vele jaren op herhaling geweest en zwaaide af als kapitein.

Tijdens zijn eerstejaars veldwerk in Montalban werd hij opgeschrikt na vele weken door een telegram uit Nederland. Vrezend dat er iets ergs was gebeurd opende hij het telegram, waarna hij in zijn bekende manier van lachen uitbarstte. Het telegram bevatte drie woorden: SCHRIJF EENS ! MOEDER". Tijdens de Eifel cartering in Traben Trarbach, waar we kampeerden op de camping langs de Moezel, scheurde Mark met zijn zwarte kever langs de ontsluitingen alsof hij Max Verstappen was. Ook de tweedejaars oefencartering in Cantabrië staat ons nog goed bij. Mark verbleef in Cremenès: altijd feest in 'Kamp Oen', met een sterke 'couleur locale' (meisjes uit het dorp), en een licht militair tintje.

1975: Mark in zijn tweede studie jaar geologie (Frankrijk en Cremenès, Cantabrië met Thijs Kruyt)

Na zijn kandidaats ging Mark de 'hard rock' kant uit met als eerste richting doctoraal veldwerk in Lapland. Vanuit een klein dorpje Hemavan, in het hoge noorden van Zweden, werd twee zomers lang veldwerk gedaan om de Petrologie en Tektoniek van dit gebied te bestuderen. Talrijke herinneringen aan heel veel muggen, 'Knott' (*black flies*) en koud weer doemen op. Later ook weer terug in Spanje voor het bijvak Sedimentologie. In Roda de Isabena kreeg zijn Simca 1000 (van moeders) de bijnaam 'Formula Mille' wat betrekking had op zijn ongeëvenaarde rijstijl: veel te snel door die kleine Spaanse dorpjes. Dit doctoraal project bestond uit het karteren van de bekende Roda zandsteen. Later is Mark daar nog terug geweest tijdens een excursie voor oliemaatschappijen: de Roda zandsteen bleek een uitstekend ondergronds reservoir model te zijn.

Tijdens zijn studie was hij door de week actief in Leiden op Minerva, met zijn studentenhuis op het Pieterskerkhof, als bestuurslid van de LGV en als lid van het geologen dispuut Hephaistos. Op het Pieterkerkhof was zijn kamer eigenlijk een huiskamer voor het gehele huis. De aanwezigheid van de enige TV en twee supergrote speakers was voor iedereen een reden om op Mark's kamer te borrelen en eten, meestal gevolgd door spelletjes. Mark bleek erg competitief en won eigenlijk altijd. De weekenden bleven gereserveerd voor topsport: hockey bij HDM in Den Haag. Na zijn afstuderen ging Mark aan de slag in de olie- en gasindustrie. Hij heeft 33 jaar gewerkt voor een scala aan

bedrijven zoals Pennzoil, Clyde, Gulf Canada, Conoco en uiteindelijk Wintershall waar hij tot zijn pensioengerechtigde leeftijd werkte. Al hoewel hij in de eerste 15 jaar voor diverse bedrijven werkzaam was, bleef zijn kantoor steeds gevestigd op hetzelfde adres (Mauritskade 30 in Den Haag). Voor Wintershall heeft hij een aanzienlijke tijd met zijn gezin doorgebracht in Buenos Aires, Argentinië. Met Marijn is hun gezamenlijke reislust maximaal uitgebuit: de indrukwekkende natuur van Argentinië kende bij vertrek nog weinig geheimen. De passie voor hockey was inmiddels vervangen door liefde voor golf samen met Marijn, mede gevoed door z'n Schotse herkomst van de familie Ferguson. Het aantal door Mark bezochte golfclubs over de wereld loopt in de honderden. Meesterschap in het korte spel liet hij zien op de Noordwijkse Golf en op het Haagse Duinzicht. Ook bezocht Mark diverse malen Calgary. Zijn eerste golf avonturen (1981-1982) zijn daar begonnen. Het zoeken naar werk veranderde pijlsnel in het verbeteren van zijn golf handicap. Later kwam hij terug voor ski- en camper-vakanties met Marijn en de kinderen. Tijdens een zeer koude oudjaarsavond in Calgary werd er besloten olieballen te bakken in de onverwarmde garage. De temperatuur (-20C) bleef maar zakken in die garage met als gevolg dat Mark droog concludeerde dat dit de eerste keer in zijn leven was dat het bier steeds kouder werd in het glas in plaats van warmer.

Begin april 2017 tijdens een rondje golf in Den Haag presenteerde zich *'out of the blue'* een eerste symptoom van zijn onfortuinlijk lot. Een traject van hoop volgde zonder dat zijn karakter of de reislust met Marijn werd aangetast. Opnieuw werden reizen ondernomen: Azië, door Europa met de camper, en uiteindelijk, door nostalgie gedreven, naar z'n geliefde Argentinië. Zwijgzaam en wars van klagen zoals we hem kenden ging hij bewonderenswaardig om met zijn aandoening.

Tijdens een autorit in Zwitserland neuriede hij zachtjes mee met een live versie van J.J. Cale *"They call me the breeze, I keep blowin' down the road"*, volop genietend van het overweldigende landschap. We halen graag verhalen op waar Mark bij betrokken was: tikje nors, sportief, scherp, geen dikdoenerij en praatjesmakerij, en opmerkzaam op vaak geestige details.

Mede namens onze jaargenoten wensen we Marijn, en hun zoons Pieter en Mack, sterkte met het gemis, gedragen door talloze goede herinneringen aan hem in heel de wereld.

Lucia van Geuns (1973) en Peter Aukes (1972)